

3

Schaffa, zabudnutý

ÁNO. SI AJ on alebo si bola, kým sa neudial Meov. No Schaffa je teraz niekto iný.

Sila, ktorá roztriešti *Klalsu*, je orogenéza aplikovaná na vzduch. Orogenéza sa nemá používať na vzduch, ale nejestvuje dôvod, prečo by nefungovala. Syenit však trénovala s vodou – v Allii aj po nej. Vo vode sú minerály a vo vzduchu sú častice prachu. Vo vzduchu je horúčava a trenie a hmota a kinetický potenciál rovnako ako v zemi. Molekuly vzduchu sú len ďalej od seba, atómy majú iný tvar. Tak či tak, vďaka prítomnosti obelisku sú všetky tieto detaily akademické.

Schaffa vie, čo sa blíži, vo chvíli, keď pocíti pulz obelisku. Syenitin strážca je starý, prastarý. Taký starý. Vie, čo kameňo-žrúti robia orogenikom, len čo dostanú príležitosť, a vie, prečo je nevyhnutné udržiavať pohľad orogenikov uprený k zemi, nie na oblohu. Videl, čo sa stane, keď sa štvorprsteňová – ešte stále tak o Syenit premýšľa – spojí s obeliskom. Úprimne mu na nej záleží, aby si vedela (no ona si to neuvedomuje). Nejde len o jej

OBELISKOVÁ BRÁNA

ovládanie. Je jeho maličká a on ju ochraňoval spôsobmi, o ktorých ani nevie. Pomyslenie na jej príšernú smrť je preňho neznesiteľná. Vzhľadom na to, čo nasleduje, je to ironické.

V momente, keď Syenit stuhne, jej telo prežiarí svetlo, vzduch v drobnej kabíne v prednej časti *Klalsu* sa zachveje a zmení sa na skoro pevný múr nezastaviteľnej sily, Schaffa stojí vedľa jednej z lodných priečok, nie pred ňou. Jeho spoločník, strážca, ktorý práve zabil Syenitinho ferálneho milenca, nemá také šťastie. Keď ho sila odhodí vzad, priečka vyrazí zo steny presne v správnej výške a pod správnym uhlom, aby mu odtrhla hlavu a potom sa rozpadla. Schaffa však odletí dozadu prázdny priestorom v rozľahlom nákladnom priestore lode, lebo *Klalsu* už dlho nebola na pirátskej výprave. Je tam dostatok miesta, aby sa jeho rýchlosť trochu spomalila a aby ho najväčšia vlna Syenitinej moci minula. Keď konečne narazí do priečky, je to len silou, ktorá láme kosti, nie takou, čo ich drví na prach. A priečka sa poddá, roztriešti sa spolu so zvyškom lode, keď do nej vrazí. Aj to mu pomôže.

Potom keď sa z morského dna zdvihnú rozoklané ostne ostré ako nože a prebodnú explóziu trosiek, Schaffa má znova šťastie. Ani jeden mu neprepichne telo. Syenit je v tej chvíli stratená v obelisku a pohltená prvými mukami žiaľu, ktorý otrasie dokonca aj Essuniným životom. (Schaffa videl, ako rukou zakryla dieťaťu ústa aj nos a pritlačila. Nepochopiteľné. Azda nevedela, že Schaffa by ľúbil jej syna, rovnako ako ľúbil ju? Tak jemne, tak nežne by toho chlapca položil do drôteného kresla.) Syenit je súčasťou niečoho ozrutného a globálne mocného a Schaffa, kedysi najdôležitejšia osoba v jej živote, jej teraz nestojí za povšimnutie. Na istej úrovni si toto všetko uvedomuje, kým letí búrkou, a toto vedomie mu v srdci zanechá vypálenú ranu. Potom je vo vode a umiera.

Je ťažké zabiť strážcu. Schaffove dolámané kosti a poškodené vnútorné orgány na to nestačia. Za normálnych okolností by nebol problém ani utopenie. Strážcovia sú iní. No aj oni majú svoje hranice a utopenie *plus* zlyhávanie orgánov, *plus* trauma zo zranení ich dokážu prekročiť. Uvedomuje si to, keď klesá do vody, odráža sa od kamenných ostňov a trosiek zničenej lode. Nevie, kde je hore, vníma však, že jeden smer je jasnejší než ostatné, ale vzdaluje sa od neho pod ťarchou rýchlo klesajúcej kormy. Prudko sa vystrie, lebo doteraz sa chúlil v kľbku, narazí do skaly, spamätá sa a usiluje sa plávať proti spodnému prúdu, hoci má zlomenú ruku. V pľúcach mu zíva prázdnota. Má vyrazený dych a usiluje sa nevdýchnuť vodu, lebo potom by určite umrel. Nesmie umrieť. Ešte má veľmi veľa práce.

Je však len človek, prevažne, a kým príšerný tlak rastie a pred očami sa mu tvoria čierne škvrny a celé telo mu ochromuje váha vody, nemôže si pomôcť a nasaje vodu z plných pľúc. *Bolí to*: slaná kyselina v jeho hrudi, oheň v hrdle, no stále žiaden vzduch. Okrem toho – zvyšok vie zvládnuť, vo svojom dlhom, hroznom živote pretrpel horšie –, je toho na usporiadanú, opatrnú racionalitu, ktorá Schaffovu myseľ až doteraz riadila, odrazu priveľa.

Podľahne panike.

Strážcovia nikdy nesmú spanikáriť. Vie to. Jestvujú na to dobré dôvody. No aj tak to urobí, mece sa a kričí, kým ho to ťahá do studenej hĺbočiny. Chce žiť. To je pre jeho druh prvý a najväčší hriech.

Jeho zdesenie zrazu pominie. Zlé znamenie. O chvíľu ho nahradí mocný hnev, ktorý vymaže všetko ostatné. Prestane kričať a otriasa sa zlosťou, ale aj vtedy vie, že tento hnev nie je jeho. V panike sa otvoril nebezpečenstvu a hrozba, ktorej sa bojí viac než čohokoľvek iného, vkráčala dverami do jeho mysle, akoby ju vlastnila.

Vraví mu: *Ak chceš žiť, môžem sa o to postarať.*

Och, zlý Zem.

Ďalšie ponuky, sľuby, návrhy a odmeny. Schaffa môže získať väčšiu moc – tolko sily, že si poradí s prúdom, bolesťou aj nedostatkom kyslíka. Môže žiť... za istú cenu.

Nie. Nie. Tú cenu pozná. Je lepšie zomrieť ako ju zaplatiť. No jedna vec je rozhodnúť sa umrieť, celkom iná uskutočniť to v priebehu umierania.

Niečo Schaffu páli v lebke na zátylku. Je to chladné pálenie, nie ako oheň v jeho nose, hrdle a hrudi. Niečo sa tam prebúdzá, zohrieva, zbiera. Pripravuje sa na prelomenie jeho odporu.

Všetci robíme, čo musíme, zašepká zvodca a presne tento argument Schaffa na seba použil za storočia svojho života už primého ráz. Ospravedlňoval ním priveľa ohavností. Človek robí, čo musí. Z povinnosti. Pre život.

Viac netreba. Premkne ho prítomnosť čohosi chladného.

Do údov sa mu vleje sila. V niekoľkých úderoch nanovo rozbúchaného srdca sa mu zrastú kosti a orgány sa ujmú svojich tradičných úloh, hoci s miernymi úpravami, lebo mu chýba kyslík. Zvrtné sa vo vode a pustí sa plávať. Cíti smer, ktorým sa má uberať. Nie nahor, už nie. Odrazu vo vode, ktorú dýcha, nachádza kyslík. Nemá žiabre, a predsa jeho cievky odrazu absorbujú viac, než by mali. No je to len trocha kyslíka – nestačí ani na to, aby poriadne zásobila jeho telo. Bunky umierajú, najmä v jednej veľmi konkrétnej časti jeho mozgu. S hrôzou si to uvedomuje. Uvedomuje si pomalú smrť všetkého, čo ho robilo *Schaffom*. No túto cenu musí zaplatiť.

Samozrejme, že s tým bojuje. Hnev sa ho snaží hnať vpred, udržať ho pod vodou, ale vie, že ak podľahne, *všetko* z neho umrie. Preto pláva dopredu, ale aj nahor. V šere prižmuruje oči